

Sygn. akt IV CNP 20/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt IX Ga (...),
w sprawie z powództwa M. I.
przeciwko B. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od B. S. na rzecz M. I. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w L. w sprawie z powództwa M. I. przeciwko B. S. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 marca 2014 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda 500 zł i orzekł o kosztach postępowania.

We wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skardze pozwana zażądała stwierdzenia niezgodności z prawem wskazanego wyroku Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie art. 471, 65 § 2 w zw. z art. 473 § 2, 647 i 6 k.c. w związku z

postanowieniami wiążącej strony umowy przez przyjęcie, że pozwaną obciąża odpowiedzialność absolutna, której nie wyłącza nawet zaistnienie zdefiniowanej umownie siły wyższej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21 - 22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23 - 24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez pozwaną jest oczywiście bezzasadna. Skarżąca dopatruje się niezgodności prawomocnego orzeczenia w przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że pozwana odpowiada nawet za następstwa siły wyższej wynikające z silnego wiatru (ok. 25 m/s), mimo że zamiarem stron umowy o roboty budowlane było wyłączenie takiej odpowiedzialności. Pogląd ten jest nietrafny z tego względu, że w zaskarżonym orzeczeniu - wbrew twierdzeniom skarżącej - brak takiego stanowiska Sądu. Odpowiedzialność pozwanej została ustalona na podstawie art. 647 i 471 k.c. w związku z wadliwym projektem i wykonaniem obiektu budowlanego. Jak ustalono na podstawie opinii biegłego i złożonych do niej wyjaśnień konstrukcja w wyniku błędnego projektu była w stanie wytrzymać jedynie podmuchy wiatru przenoszące 10 m/s podczas, gdy Polska Norma w tym zakresie wynosi 20 m/s. W tym przypadku Sąd Okręgowy uznał rozważania pozwanej co do wpływu silniejszych podmuchów wynoszących ponad 25 m/s w dniu zawalenia się konstrukcji za bezprzedmiotowe, gdyż źródłem odpowiedzialności pozwanej był sam fakt błędnego projektu. Skarżący nie odnosi się do tego kluczowego ustalenia zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjmując, że została na niego nałożona odpowiedzialność absolutna nawet za skutki będące następstwem siły

wyższej. Tymczasem w świetle zaskarżonego wyroku odpowiedzialność pozwanej wynikała z samego faktu błędnego projektu i wykonania przedmiotu umowy.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.

aj

r.g.